

Moord in de Upper East Side

PROLOOG

Vrijdag, 12 juni 2026

Acht minuten voor de moord

Ik ben al heel lang bezig met het plannen van de moord op Madison DuPont. Dat laatste jaar op Prescott dacht ik er bijna elke dag aan. Mes, pistool, antivries. Ik stelde me voor hoe ik het zou doen. Ik voelde me net Miss Scarlet uit Cluedo.

Toen we afstudeerden, dacht ik dat daarmee een einde zou komen aan de manipulatie, de chantage, de wreedheid. Maar het hield niet op. Zij hield niet op.

Ze moet dood, en ik heb het perfecte einde voor haar verhaal bedacht. Madison DuPont zal vanavond haar laatste adem uitblazen, hier in de Lenox Club, tijdens het gala voor het honderdjarig jubileum van Prescott Academy. Het is een passende gelegenheid voor het ooit populairste meisje van de beste privéschool van New York.

De welkomsttoespraak loopt ten einde. Madison staat achter een van de twee lessenaars in de houtbetimmerde bibliotheek van de Lenox Club. Ze wordt omringd door zo'n zeventig oud-leerlingen en een paar docenten en medewerkers. De victoriaanse glas-in-loodramen die uitkijken op de achterliggende binnenplaats werpen een bijna magische gloed over hun smokings en avondjurken. Met haar beste gastvrouwenstem

nodigt Madison iedereen uit om nog een Belvedere-cocktail te nemen, terwijl ze wachten tot het diner wordt geserveerd. Als ze haar martiniglas naar haar lippen brengt, haar lange rode haar glanzend in het warme licht boven haar hoofd, gaat er een tinteling door mijn lichaam. Ik zal de hele avond wachten op de volgende zet, als het moet. Toch hoop ik dat het niet zo lang zal duren. Madison schenkt de menigte een innemende glimlach en ik grijns breed terug. Ik vraag me af of ze die grijns voor zich zal zien als het leven uit haar lichaam wegvloeit. Of ze zal weten dat ik het was.

Na de toespraak is Madison een tijdje in gesprek met haar trouwe volgers. Sommigen van hen haten haar bijna evenveel als ik. Ongeduldig wacht ik af. Ik zeg tegen mezelf dat dit wel even kan duren. Maar mijn moment zal komen.

Dan, sneller dan ik had durven hopen, kondigt Madison aan dat ze naar het toilet gaat. 'Ik heb nog geen moment voor mezelf gehad sinds Henry's benefiet. Ik moet me even opfrissen.' Ze heeft haar halfvolle martiniglas nog steeds in haar hand.

Mijn adem stokt. Het is zover.

Madison verlaat de bibliotheek, haar perzikkleurige jurk achter haar aan wapperend, en loopt door de gang naar het toilet. Ik kan mijn opwinding nauwelijks onder controle houden terwijl ik haar volg. Ik probeer me zo nonchalant mogelijk te bewegen. In de salon blijf ik even staan. Het wemelt er inmiddels van de mensen die aan tafels zitten te kletsen of een nieuw drankje halen. Ik laat mijn handen lichtjes rusten op de rugleuning van een stoel en gluur de gang in. Dan zie ik de deur van het damestoilet achter haar dichtvallen.

Showtime. Terwijl ik Madison even de tijd geef om zich te installeren, tast ik in mijn kleine tasje om te controleren of alles erin zit wat ik nodig heb. Mijn vingers vinden de kleine

zwarte afstandsbediening die ik eerder op de avond van de receptiebalie heb gepakt. Met één druk op de knop doe ik het licht uit.

Meteen gaat er een golf van verbaasde reacties door de club. In de eetzaal klettert een glas kapot en even later klinkt er een stoel die omvalt. Naast me stoot een man tegen een tafel en vloekt. Zonder te wachten tot mijn ogen aan de duisternis gewend zijn, haast ik me door de gang naar het toilet, half struikelend in het donker. In de wachtruimte van het damestoilet brandt een potkaars op een antieke wastafel. Jasmijn. In het zwakke licht van de kaars is Madisons martiniglas net zichtbaar, dat op een keramische onderzetter staat naast een kristallen karaf met komkommerwater en een porseleinen dienblad met parfummonsters. Ik haal diep adem. Haar glas is gelukkig nog steeds halfvol.

‘Hallo?’ roept Madison vanuit de wc. De ruimte is ingericht met marmeren wastafels en drie hokjes met koperen deuren. Ik ben hier natuurlijk al eerder geweest en heb toen elk detail in me opgenomen. De deuren van de wc-hokjes reiken helemaal tot aan de vintage tegelvloer; binnen is het waarschijnlijk aardedonker. ‘Is daar iemand?’

Ik geef geen antwoord. Nu moet ik snel zijn. Ik haal het flesje gif uit mijn tas, giet het in haar drankje en roer. Ik zorg ervoor dat ik haar glas niet aanraak, zelfs niet met handschoenen aan.

‘Hallo?’ roept Madison opnieuw, deze keer luider. ‘Ik kan die verdorde grendel niet vinden. Is er iemand die me kan helpen?’

Met een grijns op mijn gezicht glip ik de gang weer in. De deur valt geruisloos achter me dicht. In de salon roept een medewerker van de Lenox Club iets over een noodgenerator. Die heb ik natuurlijk uitgeschakeld. Stilletjes verberg ik de af-

standsbediening in mijn hand en verdwijnt in de menigte. Dan doe ik het licht weer aan.

‘O, godzijdank,’ mompelt een vrouw naast me. Ze is een oudere alumna, waarschijnlijk uit de klas van ’72 of ’73. Terwijl ze de elleboog van haar man vastpakt en de gasten van het gala massaal opgelucht ademhalen, wacht ik af.

Het feest gaat verder en ik word overspoeld door angst. Er zijn nog steeds zoveel dingen die mis kunnen gaan. Madison zou haar cocktail op het toilet kunnen achterlaten. Of misschien giet ze hem wel door de gootsteen en vraagt ze de barman om een nieuw drankje.

Maar wanneer de onaantastbare, ongrijpbare Madison Dupont uit het damestoilet tevoorschijn komt, wankelt ze. Haar blik is wazig en het nu lege martiniglas valt uit haar hand, waarna het over het tapijt rolt. Ze grijpt naar haar nek en snakt naar adem.

Mijn angst verdwijnt en maakt plaats voor een pure, zoete opluchting.

Je hebt alles opgedronken.

Brave meid.

6 september 2016

Instagram

*Afbeelding: De voordeurtrap en de iconische fontein
van Prescott Academy.*

TheUpperEdge Ahh, het is weer een prachtige herfstdag in de Upper East Side. De kinderen van New Yorks oud-geldelite hebben hun antracietgrijze blazers aangetrokken, diademen opgezet en parels omgehangen om het nieuwe schooljaar vol zelfvertrouwen tegemoet te treden. De groentjes haasten zich de trap op naar de zware eikenhouten deuren, terwijl de tweede- en derdejaars over het brede trottoir slenteren tussen de bloemenverkopers en fruitkarren. Toch zijn alle ogen gericht op de laatstejaars, die zich als royalty verzamelen bij de fontein. Aanschouw hun majesteiten: Elle Harrington en Theo Fitzgerald, aan elkaar geplakt als lijm. En daar is Madison DuPont, die Bash Beaumont weer eens de deur wijst (iedereen weet dat Madison niet op middelbareschooljongens valt, zelfs niet op de allercharmantste, lieve Bash).

Maar wie is dat frisse snoetje in een Prescott-blazer en grijs-rode geruite rok dat zich over Park Avenue haast? Haar krullen zijn te pluizig. Haar schoenen te gewoon – alles wat uit een warenhuis komt telt niet als designer. Maar het nieuwe meisje is knap, slim en scherpzinnig. Als ze het goed aan-

pakt, kan ze voor het einde van het semester misschien wel een van ons zijn.

Welkom terug, Prescott. Het wordt een onvergetelijk jaar.

1

6 september 2016

Hannah Miller had een ochtend die ze het liefst zou vergeten. Om te beginnen bleek lijn 6 een snelle metrolijn te zijn. Die reed haar halte voorbij en zette haar maar liefst tien straatblokken ten noorden van haar nieuwe school af. Daarna klets-te haar zusje Ami haar tijdens de noodgedwongen wandeling de oren van het hoofd over een anoniem roddelaccount dat ze dat weekend had ontdekt. Als ze Ami moest geloven, was de beheerder zonder twijfel een laatstejaars van Prescott Academy, iemand die alles over hun toekomstige klasgenoten wist.

Hannah klemde haar lippen op elkaar en zwoer ter plekke dat ze onder de radar zou blijven. Om haar studiebeurs te behouden moest ze een 7,5 gemiddeld aanhouden en uit de problemen blijven. Maar Hannah wilde meer dan alleen voldoen aan de eisen van haar studiebeurs: ze wilde toegelaten worden tot het prestigieuze communicatieprogramma van de University of Pennsylvania. Haar Annenberg Scholar-trui, een kostbaar bezit, was bijna tot op de draad versleten. Hannahs beste vriendin Grace had haar zinnen ook op UPenn gezet, om geneeskunde te studeren. Over een jaar zouden ze kamergenoten zijn en samen aan het volgende hoofdstuk beginnen.

Prescott Academy was slechts een middel om een doel te bereiken. Hannah hoefde er maar één jaar door te brengen tussen de kinderen van New Yorkse societyfiguren en zakenmagnaten. Terwijl haar ouders spaarden voor haar studie, werkte zij aan een academisch cv dat een vereiste was voor toelating tot de Ivy League. Tenminste, zonder de voorkeursbehandeling die alumni-kinderen kregen of een flinke donatie – het soort bedrag dat haar ouders zich nooit konden veroorloven.

Hannahs stiefmoeder, Yoko, was een advocate voor immigratierechten. Haar baan had hen aan het eind van de zomer naar New York gebracht. Hannahs vader, Brian, was de kersverse directeur fondsenwerving van een museum voor beeldende kunst in Zuid-Manhattan. Ze verdienden voldoende om de forse huur van het driekamerappartement van de Millers in SoHo te betalen, maar lang niet genoeg om hun twee dochters tegen het volle tarief op Prescott in te schrijven.

Yoko had haar zinnen gezet op Prescott voor de meiden. Van de vele voorbereidende academies in de stad was Prescott een van de weinige scholen die beurzen gaf aan leerlingen die zowel financiële ondersteuning nodig hadden als goede cijfers behaalden, ongeacht hun studiejaar.

‘De familie van dit meisje,’ Ami tikte met haar vinger op het scherm van haar telefoon, ‘bezit vijf jachten. Vijf. En deze knul,’ ze scrolde naar het volgende bericht en wees opnieuw, ‘is afgelopen mei afgestudeerd. Hij is nu eerstejaarsstudent aan Princeton en hij is pas vijftien.’

Hannah trok haar blik los van Ami’s Instagram. Haar maag draaide zich onwillekeurig om. Zonder hun beurs zouden ze zich op een openbare school in Zuid-Manhattan hebben ingeschreven. Misschien was dat wel beter geweest. Maar hier liepen ze dan, met een stevige pas over het trottoir van Park

Avenue. Hannahs nieuwe ballerina's knelden en zweet hoopte zich op onder de oksels van haar blouse en haar veel te warme blazer. Ze was lang, haar lichaam een verzameling van lange lijnen en scherpe hoeken, verzacht door de bruine krullen die in wilde golven achter haar aan wapperden. Opvallen in een menigte – zowel letterlijk als figuurlijk – stoorde Hannah meestal niet, maar op dit moment wilde ze veel liever opgaan in de massa.

'Het heet The Upper Edge,' zei Ami, nog steeds ratelend over het Instagramaccount. 'De beheerder is zo'n beetje de Prescott-fluisteraar. Ik heb alle oude posts teruggelezen. Het is puur roddelgoud. Een beetje gemeen, maar op een leuke manier.'

'Dat is precies waarom ik van plan ben mijn telefoon vandaag met rust te laten.' Ze waren twee straten verwijderd van de toegangspoorten van Prescott. 'En dat zou jij ook moeten doen.'

Ami wierp haar een overdreven boze blik toe. Aan haar moederskant was ze Japans-Amerikaans. Net als Yoko was ze klein van stuk met glanzend gitzwart haar. De zusjes leken totaal niet op elkaar, maar die uitdrukking was typisch Miller.

Hannah wierp haar zusje dezelfde blik toe en versnelde haar pas. Die snelle metrolijn kon de pot op, ze was niet van plan te laat te komen op haar eerste dag.

Toen Hannah bij de poort aankwam, werd de hiërarchie van Prescott Academy langzaam zichtbaar. De eerstejaars hielden zich al binnen schuil, en de tweede- en derdejaars stonden op het trottoir of leunden tegen de hekken. De laatstejaars – of beter gezegd, de Queen Bees en hun vriendjes – hadden zich bij de fontein verzameld: een enorm, cirkelvormig bouwwerk dat het hele voorplein in beslag nam.

Nog vier minuten tot de eerste bel. Hannah bleef even staan en leunde tegen de koele stenen rand. Je kunt dit, dacht ze. Gewoon ademen.

Ami liep een eindje achter, treuzelend, waarschijnlijk nog steeds op haar telefoon. Hannah haalde diep adem en bekeek haar nieuwe klasgenoten. Tussen de overwegend witte gezichten bevond zich een handvol zwarte, latino- en Aziatische leerlingen. Iedereen droeg een variant op het uniform van Prescott Academy, maar hun accessoires fluisterden oud geld: klassieke pareloorbellen, grijze kasjmiersjaals en vintage leren rugzakken van Goyard and Smythson.

Hannah slikte moeizaam.

‘Hé, jij daar. Krullenbol.’ Net in het zicht, in de schaduw van de fontein, stond het mooiste meisje dat Hannah ooit had gezien. Ze had fijne schouders en polsen, lange benen en golvend rood haar dat tot halverwege haar rug viel. Haar wijd uit elkaar staande, warm kaneelbruine ogen glinsterden. In plaats van de geruite rok van Prescott Academy had het meisje haar blazer gecombineerd met een antracietgrijze, enkellange broek met smalle pijpen en tien centimeter hoge hakken. Een vriendelijke glimlach brak door op haar gezicht. Ze wenkte Hannah met lange, bleke vingers.

Hannah bracht haar hand naar haar borst. Ik?

Het meisje lachte en knikte.

Hannah keek over haar schouder en zag Ami bij de poort aankomen. Ze zou terug moeten gaan om ervoor te zorgen dat ze veilig binnenkwam... Maar haar kleine zusje was sociaal, optimistisch en onverschrokken. Ze redde zich wel.

Hannah klemde haar tanden op elkaar. Ze liep naar het roodharige meisje toe en beantwoordde haar glimlach.

‘Madison DuPont,’ zei haar klasgenoot, terwijl ze een slanke

hand uitstak. Haar roségouden manicure was onberispelijk. ‘Welkom op Prescott.’

Hannah werd onmiddellijk omhuld door Madisons gouden gloed. Ze pakte haar hand. ‘Hannah Miller.’

‘Ik weet wie je bent. Ik ben je nieuwe *peer mentor*.’

‘Peer mentor?’

Madisons blik werd serieus. Ze pakte Hannah bij de schouders en draaide haar om, zodat de brede voordeuren van de school in zicht kwamen. ‘Prescott is niet zomaar een middelbare school: het is de beste particuliere academie van New York. Zonder de juiste sociale status doen je cijfers er nauwelijks toe. Iedereen kan met alleen maar tieners afstuderen als hij dat wil. Het gaat om wie je kent. En jij hebt mazzel dat ik er ben om ervoor te zorgen dat je de juiste mensen ontmoet.’

Hannah knikte aarzelend, terwijl ze het allemaal liet bezinken. Ze zou slechts twaalf maanden in New York City zijn voordat ze terugkeerde naar Pennsylvania om te gaan studeren. Vrienden maken stond niet boven aan haar prioriteitenlijst, evenmin als het beklimmen van de sociale ladder naar de exclusieve kringen die Madison voor ogen had. Toch zou het snel saai kunnen worden als ze niemand op Prescott kende, hoe bevoorrecht de leerlingen ook waren.

‘Kom.’ Madison wenkte haar vrienden, die Hannah vanaf hun plek in de schaduwrijke hoek van de fontein nieuwsgierige blikken toewierpen. ‘Ik stel je even voor en dan moeten we naar binnen.’ Ze trok haar neus op. ‘Meneer Harris is echt een muggenzifter als het om op tijd komen gaat.’

Madisons even mooie – en ongetwijfeld even rijke – vrienden zwaaiden vluchtig naar Hannah. Misschien zou de eerste dag van haar laatste jaar op de middelbare school toch geen dag zijn die ze liever zou vergeten.

Toen Hannah de Kingsley Room binnenkwam, voelde het niet alsof ze een middelbareschoolaula in liep; het was eerder alsof ze een collegezaal van Harvard betrad. De muren waren bekleed met honingkleurig eikenhout en de ramen waren hoog en gewelfd, omlijst door zware gordijnen. Stoelen stonden in amfitheateropstelling en waren gestoffeerd met weelderig bordeauxrood fluweel. Ze was duidelijk niet meer in Pittsburgh.

De jongens uit de eindexamenklas droegen oxford overhemden met manchetknopen van echt zilver, waarop Prescotts initialen in zwierig geschrift waren gegraveerd. Hun instappers waren van Italiaans leer, en hun kapsels zagen eruit alsof ze net van een dure kapsalon kwamen. De meisjes droegen verfijnde diamanten armbandjes en kasjmiervesten, elk voorzien van een geborduurd monogram. Hermès-sjaals uit oma's kast waren om de hengsels van vintage Celine-tassen geknoopt.

Hannah haakte haar vingers door de banden van haar rugzak, een stevig canvas exemplaar van Target, en wierp een blik op haar eenvoudige zwarte ballerina's. Toen zij en Ami vanochtend de deur uit waren gegaan, had Yoko hun verzekerd dat uniformen het grootste voordeel van een privéschool waren.

'De andere leerlingen zijn misschien rijk, maar jullie hebben allemaal dezelfde kleren aan.' Er was duidelijk veel veranderd sinds mevrouw Hiroto-Miller in de jaren tachtig naar een privéschool was gegaan.

'Vanaf morgen beginnen we het eerste uur meteen in onze seminargroep,' legde Madison uit, terwijl ze vier vingers op Hannahs onversierde pols legde en haar uit haar gedachten haalde. 'Maar op de eerste schooldag drijven ze ons bij elkaar, als een kudde die terugkeert naar de herder.'

Madison knikte naar de voorkant van de hal, waar een docent met zijn handen achter zijn rug stond. Hij zag er te jong

uit om de herder van deze kudde te zijn.

‘Dat is meneer Harris, docent Engels voor gevorderden en mentor van de eindexamenklas,’ zei een meisje met een egale, lichtbruine huid. Haar bruine haar was losjes samengebonden in een hoge, glanzende paardenstaart. Ze ging tussen Hannah en Madison in staan. Hannah had Elle Harrington buiten al vluchtig ontmoet, maar de introducties waren een beetje een waas. Pas nu nam ze haar echt goed in zich op. Elle droeg een plooirok op de voorgeschreven lengte, precies vijf centimeter boven de knie. Haar blouse was gestreken en ze droeg een lintstrik bij de kraag. Haar hoge paardenstaart was keurig vastgezet met twee gouden haarspeldjes. Terwijl Madisons schoonheid onaantastbaar en moeiteloos was, was die van Elle tot in de puntjes gepolijst: geen enkel haartje of plooiatje zat verkeerd.

Madison gebaarde naar de docent, meneer Harris. ‘Sommi-meiden vinden hem knap, maar laat je niet misleiden door zijn jeugdige uiterlijk. Hij is echt een pietje-precies wat de regels betreft en geeft nooit tieners. Als je het mij vraagt, is hij nogal een saaie figuur.’

Elle giechelde. ‘En hij is ook nog eens klein. En hij moet zich scheren.’

‘Hij kan zich niet scheren.’ Sebastian Beaumont, blijkbaar bij iedereen bekend als Bash, kwam naast hen staan en friemelde aan de vintage Rolex om zijn brede pols. ‘Anders zou mevrouw Caldwell, onze rector, hem nog voor een leerling aanzien.’ Zijn lippen krulden tot een minachtende grijns.

Bash leek juist ouder dan hij werkelijk was: gespierd, atletisch en klaar om Wall Street te veroveren. Zijn bijna zwarte haar was kortgeknipt, zijn schoenen glommen als spiegelglas en uit zijn blazer stak een bordeauxrode pochet. Door regel-

matige sessies met een personal trainer tekenden zijn spieren zich duidelijk af onder zijn overhemd, en zijn mouwen span- den strak om biceps waar menig middelbarescholier jaloers op zou zijn.

Bash' donkere ogen hielden die van Hannah vast. 'Je bent mooi, maar nog een tikje ongepolijst.' Zijn blik gleed over haar lichaam, waardoor er een rilling over haar rug liep. Bah. 'Prescott zal daar vast snel verandering in brengen.'

Hannah slikte. Bash Beaumont was onmiskenbaar stijlvol, fit en had een donker, knap uiterlijk, maar hij gaf haar de kriebels.

'Bash, Bash, Bash.' Theodore Fitzgerald – voor iedereen op Prescott gewoon Theo, en voor Elle alleen Teddie – legde een stevige hand op de schouder van zijn beste vriend. 'Hannah is hier pas net. Doe even rustig, anders jaag je haar nog weg.'

Madison snoof. Het was een verrassend onelegant geluid voor zo'n charmant meisje, maar het maakte niet uit wat ze deed: het zou anderen hoe dan ook jaloers maken. 'Lieve Theo, maak je geen zorgen. Blaffende honden bijten niet.'

Elle haakte haar arm in die van Theo. Hij was lang en had een klassieke schoonheid; je zou hem op straat gemakkelijk voor een filmster kunnen aanzien. Witblond haar viel als een lichte sluier over zijn bleke wenkbrauwen. Hij had hoge jukbeenderen en lange wimpers, en zijn neusbrug was bedekt met fijne sproeten. Met zijn tijdloze Oliver Peoples-montuur oogde Theo voornamer dan je van een zeventienjarige zou verwachten. Hannah onderdrukte een glimlach. Hij was beeldschoon, maar ook bezet. Er bestond geen twijfel: Theo en Elle waren de koning en koningin van Prescott Academy. Hij was strikt verboden terrein.

Hannah richtte haar blik weer op Madison. Zij behoorde tot

een geheel eigen categorie: een onsterfelijke gouden godin.

Elle wendde zich tot Bash. 'Over honden gesproken, met hoeveel van onze liefvallige klasgenoten heb je deze zomer het bed gedeeld?'

Er verscheen een sluwe grijns op zijn gezicht. 'Een echte gentleman vertelt dat nooit.'

Madison snoof opnieuw, en zijn grijns werd nog breder.

'Gelukkig voor jou ben ik geen echte gentleman. Terwijl Elle en Theo deze zomer genoten van Parijs en Madison alle blikken in Nice trok, was het voor Sebastian Beaumont hier in de Upper East Side een zomer vol genot. Sinds gisteravond staat de teller op veertien. Dat zijn natuurlijk alleen nog maar de vrouwen van Prescott.'

'Walgelijk.' Elle verstevigde haar greep om Theo's arm, en Bash' gezichtsuitdrukking verhardde even.

Toen verscheen de grijns weer, alsof hij nooit was verdwenen. Aan de andere kant van de Kingsley Room leunde een kleine vrouw tegen een stoel aan het gangpad. Ze had zachte rondingen en een blond pixiekapsel. Om haar hals hingen gelaagde Van Cleef Alhambra-kettingen, waarvan de hangers in haar decolleté verdwenen. Haar rok was opgerold bij de taille en onthulde enkele centimeters glad, gebruind been tussen de bovenkant van haar kniekousen en de zoom. Ze stak haar hand op en zwaaide met vier vingers naar Bash.

'Gemma Phipps, Bash, serieus?' sneerde Elle.

Bash grinnikte en zwaaide terug naar Gemma. 'Nog niet,' zei hij. 'Maar het jaar is nog jong, en ik ben op zoek naar mijn geluksnummer vijftien.'

Hannah voelde gal in haar keel opkomen. Ze werd overmand door een golf van beschermingsdrang voor een meisje dat ze niet kende. Gemma Phipps. Natuurlijk kleepte ze zich

op een manier die haar rondingen benadrukte, maar Bash kwam over als een typische playboy. Gemma verdiende beter.

‘Iedereen zitten!’ Vooraan in de zaal ging meneer Harris achter een grote mahoniehouten lessenaar staan. Hij klapte drie keer kort in zijn handen.

‘De opperbaas heeft gesproken,’ grapte Theo. ‘We kunnen maar beter een plekje zoeken.’

Hannah draaide zich om en volgde haar nieuwe klasgenoten – hen vrienden noemen leek nog wat voorbarig – naar een lege rij stoelen vooraan in de zaal. Voordat ze kon gaan zitten, streek een hand over haar onderrug. Ze keek om.

‘Hannah Miller!’ riep een vrolijke stem. ‘Ik dacht al dat jij het was.’

‘Oliver?’ Hannah glimlachte opgelucht toen ze in deze vreemde, nieuwe wereld een bekend gezicht herkende. Voordat ze werd toegelaten tot Prescott, was Oliver Morgan haar klasgenoot geweest bij een pre-universitair zomerprogramma in Pittsburgh. Hij had gezegd dat hij naar een voorbereidende privéschool in New York ging, maar die waren er zoveel in de stad. Zelfs als hij Prescott had genoemd – de allerbeste – zou ze dat waarschijnlijk alweer vergeten zijn.

‘Zitten!’ bulderde meneer Harris opnieuw. Hij zette zijn dunne bril met schildpadmontuur af en legde die op de lessenaar, waarna zijn blik over de groep eindexamenleerlingen gleed.

‘Hier.’ Oliver wees naar een paar lege stoelen enkele rijen verder. ‘Kom bij mij zitten.’

Hannah zwaaide kort naar Madison, Elle, Theo en Bash en volgde Oliver door het gangpad.

‘Oliver Morgan,’ riep Bash, nog voordat ze buiten gehoorafstand waren. ‘Ik geloof niet dat ik jou deze zomer in de club heb

gezien. Blijkbaar is je lidmaatschap alweer afgewezen.'

O jee. Oliver verstijfde, maar voordat Hannah kon vragen wat hij had gedaan om de royalty van Prescott te beledigen, leidde hij haar naar hun plaatsen.

'Negeer ze maar.' Zijn stem klonk gespannen en zijn wangen waren rood aangelopen.

Hannah opende haar mond om het te vragen, maar bedacht zich toen.

'Ik hoorde al dat je je dit jaar bij ons zou aansluiten,' zei Oliver. Hij probeerde bewust van onderwerp te veranderen. 'De reacties stromen binnen.'

'Reacties?'

'Op de laatste post. The Upper Edge?'

Ze trok haar wenkbrauwen op.

Oliver ging verder: 'Het is een roddelaccount dat iemand van Prescott beheert. Leerlingen sturen tips in en The Upper Edge verspreidt de verhalen. De hele school is er een beetje door geobsedeerd. Je merkt het vanzelf wel.'

Juist. Het Instagramaccount waar Ami vanochtend helemaal over kwijlde. Hannah werd overspoeld door schuldgevoel. Nadat ze bij de poort waren aangekomen, had ze haar zusje nauwelijks nog een blik waardig gekeurd.

Vastbesloten om haar na het eerste uur even op te zoeken, ging Hannah zitten en wendde zich tot Oliver. 'Reacties over mij?'

Oliver knikte. Zijn krullende blonde haar wiegde heen en weer en er verschenen jongensachtige kuiltjes in zijn wangen. De nieuwste iPhone, in een op maat gemaakt spiegelhoesje van CASETiFY, lag op zijn knie. Hij ontgrendelde het scherm en opende Instagram. Onder een post van de Prescott-fontein speculeerden reacties over de identiteit van de twee nieuwste

aanwinsten van de Upper East Side: de beursleerlingen Hannah en Ami Miller.

‘Ongelooflijk,’ mompelde ze. Wie kon dat nou iets schelen?

Meneer Harris tikte op de microfoon en de zaal viel stil. Oliver draaide zijn telefoon met het scherm naar beneden. In de volgende tien minuten luisterden ze naar een toespraak over het nieuwe beleid voor het komende jaar en naar korte introducties van de docenten van de eindexamenseminars. Daarna volgde een toelichting op de vakken die deuren konden openen naar Harvard of Yale, en op de vakken die je richting een tweejarige hogeschool zouden sturen. Terwijl meneer Harris de lokaalindeling voor elke seminargroep opsomde, ging er een zachte golf van gefluister door de Kingsley Room. Waren leerlingen echt zo geïnteresseerd in hun klaslokalen?

Hannah keek op van haar nagels, die ze aandachtig had bestudeerd – ze moesten dringend geknipt worden. Overal om haar heen werden telefoons tevoorschijn gehaald. Hoofden waren gebogen en leerlingen mompelden zachtjes.

‘Wat is er aan de hand?’ fluisterde ze tegen Oliver.

‘Nieuw jaar, nieuw drama.’ Hij kantelde zijn telefoonscherm naar haar toe.

Volg LOFT Books op social media:

 @loftpublishing

 @loftpublishing

 @loftpublishing

www.uitgeverijloft.nl

ISBN 978 90 472 1296 6

ISBN 978 90 472 1297 3 (e-book)

© 2026 Kit Frick

© 2026 Nederlandse vertaling LOFT Books, Amsterdam en Denise Kock

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd 1st Floor, 222 Gray's
Inn Road, London, WC1X 8HB

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted
in any form or by any means, electronic or mechanical, including
photocopying, recording or by any information storage and retrieval
system without permission in writing from the Publisher. Alle rechten
voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Oorspronkelijke titel *Murder on the Upper East Side*

Oorspronkelijke uitgever Simon & Schuster

Omslagontwerp DPS Design & Prepress Studio, gebaseerd op een ontwerp
van India Minter/S&S Art Dept.

Omslagillustratie © Shutterstock

Foto auteur © Carly Gaebe Steadfast Studio

LOFT Books vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en
verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie
van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier
waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen